

Deel 2: Coach Alan Bunsee

In 2016 kregen vijf Amsterdamse daklozen een pinpas met tienduizend euro én 24-uurs coaching. TV-maker Beau van Erven Dorens volgde hen een jaar lang met de camera. Dankzij de gemeenteraad heeft Haarlem een vergelijkbaar project, maar zonder camera's: *The Haarlem Project*. *Straatjournaal* volgt dit bijzondere experiment en de betrokkenen.

Coach was zelf dakloos

TEKST: JESSICA HOOGENBOOM / FOTO: HEIDI BORGART

Een ijskoude maandagmorgen in januari. Ik ontmoet Alan Bunsee (32) bij het Gerechtshof Amsterdam, waar hij Odette en Hennie - deelnemers van *The Haarlem Project* - heeft bijgestaan in de rechtszaal.

Alan is een van de elf hulpverleners van dit bijzondere project. Zijn rol: als ervaringsdeskundig coach begeleidt hij twee van de vijf deelnemers. Hij weet als geen ander hoe belangrijk die rol is, want hij was zelf deelnemer van *The Amsterdam Project*.

Hoe Alan ooit dakloos werd? Hij begint als begintwintiger in de sales, waar hij leert gokken, van zijn eigen baas nota bene. "Het was bedrijfscultuur. Overdag keihard knallen, en daarna met z'n allen naar het casino om te ontladen." Alan is goed in zijn werk, wordt teamleider, heeft een eigen woning - alles lijkt onder controle. Maar dan gaat het salesbedrijf failliet. "Ik was inmiddels intens verslaafd. Als ik moest wachten bij de tram liep ik meteen het casino in, effe een tientje inzetten. Daar zaten mijn maatjes, verder had ik geen vrienden meer."

Geen sprookje

Uiteindelijk belandt Alan op straat. Hij slaapt buiten; eerst op Amsterdam Centraal, later in een tentje bij Sloterdijk. Als het gaat vriezen, kan hij tijdelijk terecht in de winteropvang in Amsterdam-West, waar hij als jochie vlakbij opgroeide. Daar komt op een dag een aantal stagiaires van RTL op bezoek. Ze zoeken kandidaten voor een nieuw tv-programma van Beau van Erven Dorens. "Ik was net mijn plek in de opvang kwijt omdat ik had gevochten met zes beveiligers die een dakloze Roemeen mishandelden. Die stagiaires vonden dat een bijzonder verhaal. Dat ik ten koste van mijn eigen bed een andere dakloze te hulp schoot. Vervolgens nodigde Beau mij uit voor een etentje."

Alan weet dan nog steeds niet waarin hij verzeild is geraakt. Ja, iets met een tv-programma, waarin daklozen geholpen worden. Maar tijdens het etentje tovert Beau - voor de draaiende camera's - een pinpas tevoorschijn. Met tienduizend euro erop. En een boekje met namen en nummers: hulpverleners die hij dag en nacht mag bellen.

“Ik wil een vriend voor ze zijn, voor ze vechten

Dat klinkt als een sprookje, maar dat is het niet. Elk casino lonkt naar zijn verslaafde brein, de pinpas brandt in zijn zak. Na drie maanden heeft hij drieduizend euro uitgegeven, aan de roulettetafel en "andere leuke dingen". Beau en zijn team kunnen intussen weinig doen, behalve intensief contact houden. De hulpvraag moet van hemzelf komen. Die komt. "Ik belde mijn coach, Rokus Loopik. Ik zei: *ik red het niet, ik wil op de witte lijst*. Dat hebben we toen meteen geregeld. Geen casino laat me nu meer binnen, haha." Daarna gaat het wonderbaarlijk goed. Alan verblijft een tijdje bij zijn moeder, gaat naar een afkickkliniek in Schotland, vindt in Amsterdam een plek in de opvang, en begint aan een opleiding tot ervaringsdeskundige. Weer een jaar later belt Rokus Loopik met de vraag of hij wil deelnemen aan *The Haarlem Project* - als coach dit keer. "En nu begeleid ik dus zelf twee dakloze deelnemers: Odette en Hennie, als echt paar, en nog een andere jongen."

Nazorg is belangrijkst

Hij is er vier, vijf dagen in de week mee bezig. "Bellen, afspraken maken, ik ga overal mee naar toe. Dat is ook de kracht van het project, dat intensieve één-op-één contact. En het is meer dan alleen begeleiding. Ik ben persoonlijk betrokken, ik wil een vriend voor ze zijn, voor ze vechten. Ze mogen me dag en nacht bellen, net als ik destijds

mocht. En dat houdt ook niet op na dit projectjaar. De nazorg is eigenlijk het belangrijkste, heb ik geleerd. Zo heeft Rokus na *The Amsterdam Project* contact met me gehouden en me gemotiveerd die opleiding te gaan doen."

Hoewel dit project sterk gericht is op *empowerment*, kun je de 'gebaande zorgpaden' niet altijd vermijden, zegt Alan. "Zo had ik destijds geen toegang tot maatschappelijke opvang omdat ik geen OGGZ-indicatie (*Openbare Geestelijke Gezondheidszorg, red.*) had." Dit probleem treft veel zogenoemde 'zelfredzame daklozen', die geen zware psychische problemen hebben, vertelt hij. Dennis Lahey, directeur van MDHG - een belangenvereniging voor dak- en thuislozen - motiveerde hem die indicatie toch aan te vragen, zodat hij een plek in de opvang en een postadres kon krijgen. Alan: "Dat is in mijn situatie een belangrijke stap geweest. Dat is ook het mooie aan dit Haarlemse vervolg. We hebben zoveel ervaring opgedaan tijdens *The Amsterdam Project*. De begeleiding is nu intensiever en gericht, we hebben gezien wat wel en niet werkt en bij wie. Alles gaat nu twee keer zo snel." ■

Alle afleveringen uit deze artikelserie teruglezen:
www.straatjournaal.com
The Amsterdam Project terugkijken:
rtl.nl/gemist/the-amsterdam-project/fragmenten